

поземена собственостъ, за училища, за държавни правдини, за участие въ управлението и тоя за политическа независимостъ. И всичко туй почти при липса на интелигенция. Трѣбвали да кажемъ, че бѣхме лишени и отъ историческа наука и отъ съзнание на историческо минало?

Нищо чудно тогава, че сръбската пропаганда е можала да направи значителни успѣхи въ нишко, лѣсковско и отчасти въ вранско. Но историята ѝ въ послѣдниятъ градъ най-убѣдително говори, колко безсилна е тя, когато прѣдъ нея се яви интелигентна личностъ. А послѣдната не би могла да запази народността на едно многохилядно население съ най-прѣвратни понятия за народностъ, ако то не носи макаръ и слабо съзнание за принадлежността си къмъ българския народъ.

Че е тъй, достатъчно е да хвърлимъ погледъ върху близкото минало — пропагандата на сѣрбитѣ въ скопско, подета съ безподобенъ жаръ прѣзъ 90-хъ години, за да се убѣдимъ за излишенъ пхтъ, че тя е печелила само тамъ, дѣто най-рѣдко е надниквалъ интелигентенъ дѣятель.